

Човек се на свом животном путу неретко нађе у ситуацији да мора да бира између доброг и злог. Праве вредности се данас све више занемарују, па ће они неучени и неначитани често завршити одабравши мрак-све те лоше особине које су залутале у добро људско срце. Због тога, веома је битно да у нашим животима постоји тај неко ко ће нас, попут звезде водиле, увек усмеравати на оно што је праведно. Та улога већ вековима припада Светом Сави.

Навикли смо да посматрамо друге како грабе за оним што можда нису ни заслужили, ослепљени жељом да поседују што већу моћ. Непознате су нам ситуације у којима је неко такве ствари одбио, јер огорчени стварношћу, тешко прихватамо када се појави нешто ново, способно да промени свет. Међутим, још од дванаестог века, до нас су путовале мисли и речи Светог Саве, препуне неискварене људске доброте која лежи у сваком од нас.

Материјална добит га никада није занимала, иако је могао да има све што му срце заиште. Задовољавао се малим и ситним стварима. Али, када размислимо, да ли је ово што имамо ситна ствар? Живи смо. И здрави. У овим тешким, болним временима, али ипак јесмо. Научио нас је да је оно што човека чини богатим његова душа! Тако је и сам Растко, младић, син великог жупана, одлучио да цео свој живот посвети Богу, како би вечно могао да трага за свим добрим стварима које чине наш диван свет. И не само да се замонашио, већ је и постао народни учитељ, пун жеље да пренесе сву ту чар знања, мудрости, доброте... Иако је потицао из најимућније породице тог времена, ипак је осетио исправним да треба да следи своје снове и постане оно о чему одувек машта.

Био је српски принц, монах, игуман манастира Студенице, књижевник, учитељ, дипломата и први архиепископ аутокефалне Српске православне цркве. Био је најсвестранија особа свога времена, па му ништа није представљало страно поље. Наравно, иза свега тога крила су се учења о моралним вредностима и лепом понашању. Али, то је само мали део онога о чему је учио свој народ. Желео је да их боље упозна са стварима са којима би се свакодневно сусретали. Читајући разна предања, лако можемо закључити да је он оличење добра коме свако од нас треба тежити! На довитљиве начине је људима објаснио како да шире видике и стварају нове могућности и тако допрео и до богатих и до сиромашних.

Целог себе је дао религији, па је тако и најзаслужнија особа због самосталности Српске Цркве. Његова посвећеност се огледала и у томе што је кроз религију успео да у народу створи мир и утеху да ће у посвећености Богу сви пронаћи спасење.

Људи би требало да цене све оно што им је дато и никада не смеју заборавити на скромност и понизност, јер, када се то заборави, настаје оно исто ништавило из ког је све и почело. „Тек кад се пофалио једном пријатељу, поче масло да ишчезава, а да се није фалио, Бог зна докле би му трајало оно масло”, то је један од цитата који се везују за Светог Саву. Иако је живео много раније него ми, његове мисли и идеали добра су вечни – близак је сваком од нас, јер смо ми пре свега сви једнаки и сви смо људи. Неко

би помислио да се ради о књизи посвећеној саветима о животу, али, он је био много више од тога. Подсећање на њега је довољна ствар која у нама може да пробуди добра и неискварена осећања, јер не само да нико не може остати имун на приче о њему, већ он несвесно постаје својеврсни путоказ у нама, који нас чува и помаже нам да довољно сазремо да можемо у новим ситуацијама и неприликама мудро одреаговати.

Духовни поклон који је поклонио свом народу је једно од највећих блага које смо икада поседовали и то благо као вечна ватра сија и данас, а сијаће све док се будемо сећали и обележавали Светог Саву. И он никада неће бити мртав – све док је трага о њему, он ће живети у свима нама и као светионик ће нам вечно осветљавати пут.

Теодора
Гимназија

Ерић,

IV-1